

ÁLOM 1995.
AUGUSZTUS 9-ÉN

A folyóba vettem magam
újra és újra,
rohanó, tarajos habok közé
magasba nyúló kő tetejéről,
szökelltem, bukfaceztem
mélyről fakadó
örömmel, testem olyan fiatal volt,
hogy álmomban is
kétely fogott el: igaz-e ez?

Később sziklafalak közt
szeszélyes folyosószerűségben
evickéltem, bukdosva kerestem
kagylót? követ? bizonyosságot,
hogy mindez igaz? Kacagó
kiskölyök ugrált, pancsolt oldalamnál,
ki lehet ő? Magasba emeltem,
rám nevetett, mire felhajítottam,
elkaptam, a vízbe mártottam, ő csak
nevetett, én meg feldobtam újra,
és újra meg újra – leraktam egy kőre,
lába habarta a víz tetejét,
s feltűnt egy asszony – ki lehet ő?
a gyermek anyja? nekem valakim?
Jött számonkérni – mit is? Vagy csak
örülni velünk? Mosolyogva közelgett
combközépig a sziklaárnyas
vízben –

mire én a fiú fele kaptam,
hogy felhajítsam újra, de közben
jobb hüvelykujjam beleszaladt
mélyen a balszemébe, és ahogy
kirántottam, egy vörös paca volt ott.
„Látok!” – kiabált a gyerek s nevetni
is próbált, „Nem fáj!” – így még iszonyúbb volt
a véres ujj, a vérköpő gödör.
Az asszony odaugrott, majd felém
irányította váladékban ázó
kiszáradt bőré arcát, mire én
felébredtem üvöltése elől
egy német ágyban, álmomat dadogva
még-alvó német fülbe, németül.